

РЕШЕНИЕ

№ 4657

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 01.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11882** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. Д. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес за връчване на книжа и призоваване: [населено място] 1113, [улица], /Интерюс, Адвокати/ срещу Уведомително писмо /УП/ N 02-220-6500/940 от 13.10.2020 г. на заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ - Разплащателна агенция /ДФЗ – РА/, П. С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорваното УП, изразяващи се в нарушение на материалния закон, липса на мотиви и несъответствие с целта на закона. Депозирани са в дадения от съда срок и писмени бележки, в които още веднъж са посочени основанията да отмяната на процесното УП. Иска се неговата отмяна и връщане на преписката на административния орган /АО/ за ново произнасяне, съобразено с указанията на съда по прилагане на закона. Претендират се разноски в размер на 1510 лева, от които 1500 лева адвокатско възнаграждение и 10 лева държавна такса. Представен е и списък на разноските.

В открито съдебно заседание жалбоподателката П. Д. Н. - редовно призована, представлява се от адв. В., с пълномощно по делото. Процесуалният представител поддържа жалбата, моли за срок, в който да представи писмени бележки, и претендира разноски.

Ответникът заместник изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ - редовно призован, представлява се от юрк. П., с пълномощно по делото.

Процесуалният представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, моли за срок за писмени бележки, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност и като направи проверка по реда на чл. 168 от АПК, приема за установено следното:

Жалбоподателката П. Д. Н. е подала заявление с вх. № 19268739/30.04.2020 г. и с уникален регистрационен номер /УРН/ 570767 за подпомагане по директни плащания за кампания 2020 г.

На 11.06.2020 г., видно от приложените писмени доказателства по административната преписка, след извършена проверка на заявлението от Отдел „Прилагане схемите и мерките за подпомагане“ /ОПСМП/ С. в областна дирекция /ОД/ на ДФЗ служителят Р. М. С. на длъжност старши експерт в присъствието на Д. П. на длъжност старши експерт е потърсила на посочените в Интергрирана система за администриране и контрол /И./ данни за контакт с жалбоподателката П. Д. Н. – кандидат по схеми/мерки за директни плащания Кампания 2020 г. В следствие на телефонно обаждане жалбоподателката е била уведомена относно изискванията на чл. 15, ал. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания /Наредбата/, а именно че „Подаването и подписването на заявленията и съпровождащите приложения се извършват лично от кандидата или от упълномощено лице с нотариално заверено пълномощно, с което изрично е упълномощено за подаване на заявление по схемите и мерките за директни плащания и документи, свързани с тях за конкретна кампания или кампании.“ Уведомена е още, че пълномощното следва да се предостави в ОПСМП до последния ден за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания, включително срока по чл. 12, ал. 2 от Наредбата.

С Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/940 от 13.10.2020 г., получено от К. Д. с пълномощно № 2/29.01.2020 г., жалбоподателката е уведомена от заместник изпълнителния директор на ДФЗ – РА П. С., че подаденото от нея заявление за кампания 2020 съдържа неотстранени в регламентирания в чл. 4, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата непълноти, поради което заявлението не отговаря на условията на чл. 3 и чл. 7 от Наредбата за администриране, изчисляване и оторизация на средства за подпомагане на европейски и национални бюджети.

С писмо с вх. № 02-220-6500/940 от 3.11.2020 г. до заместник изпълнителния директор на ДФЗ – Разплащателна агенция П. С. жалбоподателката е представила нотариално заверено изрично пълномощно.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима: подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от заинтересована страна и в преклузивния законов срок за обжалване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно със задължението си, регламентирано в чл. 168 от АПК, съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. В тази връзка и с оглед представените писмени доказателства настоящият съдебен състав констатира, че процесният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия и в законоустановената писмена

форма.

Относно съответствието на оспорваното УП с материалния закон съдът приема следното: видно от разпоредбата на чл. 15, ал. 1, за да бъде подадено заявлението за подпомагане по директни плащания за кампания 2020 г. от пълномощник, то следва последният да е упълномощен с нотариално заверено пълномощно, с което изрично да е упълномощен за подаване на заявление по схемите и мерките за директни плащания и документи, свързани с тях за конкретна кампания или кампании. Разпоредбата е влязла в сила от 28.02.2020 г. и видно от датата, на която е подадено заявлението от името на жалбоподателката, а именно 30.04.2020 г., тя следва да се приложи в конкретния казус. С други думи твърденията в писмените бележки, че в предходните три години от името на жалбоподателката с нотариално заверено пълномощно е действало упълномощено лице /М. К./, което е подавало съответните заявления по смисъла на Наредбата, са ирелевантни.

В действителност преди изменението на чл. 15, ал. 1 се е изисквало пълномощното да бъде само нотариално заверено, не и изрично, но с новата разпоредба на чл. 15, ал. 1 от Наредбата законодателят е посочил и втори критерий, на който кумулативно следва да отговаря пълномощното, а именно – да бъде изрично за подаване на заявление по схемите и мерките за директни плащания и документи, свързани с тях за конкретна кампания или кампании.

В тази връзка, видно от писмените доказателства по административната преписка, на 11.06.2020 г. жалбоподателката е била уведомена чрез телефонно обаждане от служители на в ОПСМП С., че следва да представи пълномощно, което да отговаря на изискванията по Наредбата. Освен това, посоченото от жалбоподателката като аргумент, а именно че при проверката от Общинска служба земеделие /ОСЗ/ нередовността на пълномощното не е била отчетена, също е ирелевантен, тъй като, видно от чл. 10, ал. 9 от Наредбата, на който между другото и самата жалбоподателка основава своите твърдения, проверка се извършва и в един по-късен момент – от ОД на ДФЗ. С оглед именно тази проверка е констатирана нередовността на пълномощното, жалбоподателката е била надлежно уведомена за нея и ѝ е даден срок да я отстрани. Както е видно обаче от приложените към делото писмени доказателства изричното нотариално пълномощно е представено едва на 03.11.2020 г. и то именно след получаване на оспореното УП. В този смисъл съдът намира, че не само че жалбоподателката не е спазила срока за отстраняване на нередовността, но е и представила съответното пълномощно в много по-късен момент и то именно след получаване на процесното УП.

От друга страна обаче АО в оспорваното УП не е посочил, че е нарушена именно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата, а напротив – посочил е, че е налице нарушение на чл. 3 и чл. 7 от Наредбата. По делото липсват доказателства за неизпълнение на някое от изискванията, регламентирани в посочените като нарушени в процесното УП чл. 3 и чл. 7 от Наредбата. Липсват и констатации в този смисъл от административния орган. Липсата на доказателства за неспазване на изисквания, регламентирани в чл. 3 и чл. 7 от Наредбата, води до незаконосъобразност на оспореното уведомително писмо и представлява самостоятелно основание за отмяна, поради нарушение на материалния закон.

Освен, че АО е квалифицирал неправилно нередовността, е допуснато и съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви в оспорваното УП. В последното единствено е посочено, че е налице неостранена нередовност в

предвидените срокове, поради което са нарушени изискванията на чл. 3 и чл. 7 от Наредбата, като АО не е уточнил нито каква непълнота е налице, нито точно кое изискване от Наредбата е нарушено, а се е задоволил само да цитира легалната дефиниция на понятието „непълноти“.

В тази връзка административният орган е следвало да конкретизира кои условия за допустимост за участие по мярката не са спазени от кандидата. Не би могло да се приеме, че мотивите към акта се съдържат в представената по делото административна преписка, тъй като в преписката липсват документи с такова съдържание. Съдът намира, че представеният с преписката Протокол № 1 /стр. 42/ на служителите от ОПСМП С. – старши експерт Р. М. С. и старши експерт Д. П., не съставлява такъв „друг“ документ по смисъла, вложен в ТР № 16/31.03.1975 г. на ВС, ОСГК, който да може да замести мотивите към уведомителното писмо, доколкото не изхожда от административния орган, който е издал акта.

Посочването на фактическите обстоятелства, обуславящи издаването на административния акт, е абсолютно условие за законосъобразност на същия. Неизпълнението на това законово задължение води до немотивираност на оспореното уведомително писмо, поради което съдът намира, че оспореният акт е немотивиран, а липсата на мотиви препятства упражняването на съдебен контрол и е основание за отмяна на оспорения акт, с оглед разпоредбата на чл. 146, т. 2 от АПК.

Мотивите имат съществено значение както за адресата на административния акт, така и за съда. Непосочването на фактическото основание за издаване на акта в разрез с императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК е абсолютно основание за отмяна на процесния акт, тъй като това са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично право. Този извод произтича и от нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК, която ограничава съдебното установяване само относно онези факти, които са обективирани във фактическото основание на оспорения акт. Административният орган следва да посочи всички фактически и правни основания за издаването на акта си в съдържанието на самия акт или в друг документ, към който актът препраща и който се намира се в административната преписка.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното уведомително писмо е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на изложените в мотивите на съдебното решение указания по прилагането на закона.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателката, направено чрез процесуалния ѝ представител, за присъждане на направените по делото разноски като своевременно направено е основателно. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 09.12.2020 г., от който се установява, че жалбоподателката е договорила и заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева, както и квитанция за заплатена държавна такса в размер на 10 лева. От процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Възражението е основателно. Предвид действителната правна и фактическа сложност на делото, ангажираните в производството доказателства и обстоятелството, че по делото е проведено едно открито съдебно заседание, съдът намира, че следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в минималния размер от 500,00 лева съгласно чл. 8, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/940 от 13.10.2020 г. на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ – Разплащателна агенция П. С..

ВРЪЩА преписката на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ – Разплащателна агенция П. С. за нова произнасяне по заявление с вх. № 19268739/30.04.2020 г. и с уникален регистрационен номер /УРН/ 570767 за подпомагане по директни плащания за кампания 2020 г., подадено от П. Д. Н., ЕГН: [ЕГН].

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделия“ да заплати на П. Д. Н., ЕГН: [ЕГН] разноси по делото в размер на 510 лева /петстотин и десет лева/, от които 500 лева /петстотин лева/ адвокатско възнаграждение и 10 лева /десет лева/ държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в срок от 14 дни от съобщаването му на страните.

Съдия: